

PETER GLOCKO

TRI VETY

PRE OSPEDALSKÉ SIROTY

PETER GLOCKO

TRI VETY

PRE OSPEDALSKÉ SIROTY

PETER GLOCKO

TRI VETY

PRE OSPEDALSKÉ SIROTY

Text © Peter Glocko 2003, 2018

Illustrations © Barbora Glocková 2003, 2018 (heirs)

Slovak edition © Perfekt 2018

PRVÁ VETA:

ALLEGRO

AKO MORE V BENÁTKACH

1. Ja som Tomáš, čo má šibnutého učáka...

Už mi z tej horúčavy šibe. Keby len mne – šibe aj môjmu učiteľovi... Videli ste už šibnutého učáka? Cha, chcete povedať, že ste ešte nevideli normálneho? Rozumieme si, ale ja hovorím o neobyčajnom učiteľovi – vychýrenom gitaristovi Ernestovi Kotlárovi... Je neobyčajný nielen preto, že rovnako famózne hrá barokovú klasiku, frídžez, ale aj bitlsovky, pinkflojdovčiny, ba aj nirvánčiny... zahrá aj nervačiny, čiže tvrdý metal...

Ako on hovorí: „Bodaj by čert metal ten narkometal!“

Kotlár tvrdí, že keby v tom nebola zamiešaná diabolská chémia, čo má privolať hudobníka do neba, no strhne ho do pekla, rád by to hral... Aj mi predvedie tie čudesné akordy, tvrdé ako päšť, a vtedy si ho viem predstaviť na zady-menom javisku v ostrých blikajúcich svetlách... Vtedy je z neho sympaták, keď si zo seba uťahuje...

Ale dnes mi lezie na nervy, lebo sa ho bojím. Presnejšie, nebojím sa gitaristu Ernesta Kotlára, ale toho pekla, čo sa rozpúta, keď to už konečne zo seba vytisnem... keď to vyplujem... keď to vygrciam... Áno, dnes mi je zo všetkého na grcanie... Celý dnešný júnový deň je od rána veľký grc! Aj teraz, keď si ladíme v hudobnom kabinete gitary, ma napína na vracanie...

Tak teda, sedíme v hudobnom kabinete, ktorý môj učák Anton Kotlár prezýva „chudobný“ kabinet alebo aj kabinet plný hudby a chudoby... Kotlár vraví: *chudby*, lebo jeho rozpočet je čoraz chudobnejší... Uťahuje si sám zo seba:

„Neveríš, Tomáš, ale keď si všetko prepočítam, platím túto umeleckú školu... túto veľmi ľudovú školu neobyčaj-

ného umenia platím ja, nie ona mňa... preto som ľudový umelec aj ľudový učiteľ, čo znamená – neznámy! Vieš, čo si dám vytesať na hrob, Tomáš? Tu leží neznámy učiteľ a ešte neznámejší umelec, gitarový virtuóz... modernejšie – virtuálny gitarista Tóno Kotlár... Podľa mena by som mal zhotovovať kotly, tepať medený plech ako moji predkovia z Indie a možno by som bol dnes bohatý!“

Na mojom učákovi sa mi páči, že je fakt šiši, naozaj mu švitorí, lebo sa priznáva k svojim predkom z Indie, čiže k Cigánom:

„Som aj Róm, skôr taký cederom, ako hovoríte vy mladasi, Tomáš... Poznám tie vaše fóry: Ako sa stane z Róma cederom? Tak, že ho prejde parný valec... Hahaha, to je ale hovadská sranda, však, Tomáš?!“

Vôbec to nie je sranda, iba ak hovadská, lebo naozaj mi nie je do smiechu, keď sa môj učiteľ začne oslovovať Tóno alebo Čierny Tónko! Je to trojnásobná pakovina, lebo: po prvé – volá sa Anton, po druhé – vôbec nie je čierny, ale vlasy má tmavohnedé, povedal by som gaštanovohnedé, a po tretie – čo po tretie? Aha, už to mám... Ak je môj učák trochu šiši, tak len preto, že sa pokladá za reinka... doparoma, to je ťažké slovo... re-in-kar-no-vaného Vivaldiho! Áno, dobre počujete aj vidíte, keď tvrdím, že môj bratislavský učiteľ hry na gitaru Anton Kotlár o sebe vyhlasuje, že je v ňom prevtelený duch talianskeho skladateľa Vivaldiho, ktorý preplával cez more času do Bratislavy a vstúpil do tela slovenského Róma, po slovensky Cigána...

„Nie som cigánsky barón, ale cigánsky Vivaldi, Tomáš. Ty to vieš, hoci sa tváriš, že mi neveríš!“ vraví mi aj dnes.

Ja vám verím, aj keď mlčím, pán Anton Kotlár, a som ochotný oslovovať vás „siňor António Vivaldi Kotláro“, ako ste raz na hodine zahlásili... Povedali ste to rodičovi žiaka, ktorý sa nechcel učiť gitarovú klasiku... Chcel? Nechcel? Skôr nemohol než chcel, lebo bol hluchý ako poleno! To ste povedali jeho fotrovi, ktorý sa sťažoval riďovi našej školy, že synáčik nerobí pokroky. A keď ten foter zahlásil, že nechce, aby sa jeho syn učil cigánske pesničky od nejakého dedinského primáša Aladára Lakatoša, napálili ste sa a zahlásili:

„Nie som Lakatoš ani Aladár... moje meno – siňor António Vivaldi Kotláro!“

Ja aj ten hluchý chalan sme erdžali ako cirkusové kone... A keď tomu fotríkovi zazvonil mobil a on začal náhlivo vybavovať dodávku kyslej kapusty do svojho bufetu, ešte ste to posolili:

„Každý mobil má svojho debila! Ale prečo si dal ten debil signál z Vivaldiho, keď ho jeho synáčik nechce hrať?“

Ten podnikavý fotrík sa našťval, očervenel ako feferónka a zahlásil:

„Pán riaditeľ, prečo mi ten Cigán nadáva do debilov a nejakých vivaldirov?“

Vtedy sa už rozrehotal aj riďo, lebo ak niekto pokladá meno Vivaldiho za nadávku, musí byť viac ako postihnutý... Je živým príkladom, že mobil naozaj spaľuje mozog! To mám zasa od môjho fotra... Ale o tom neskôr... vlastne čoskoro, hneď... Musím to vyriešiť rázne ako vtedy Kotlár, ktorý tomu bufetáckemu zbohatlíkovi povedal:

„Pane, vy ste rasista... A ja nenávidím rasistov rovnako ako cigánov, černochovo a židov!“

Táto hláška z nejakého starého českého filmu, ktorú Kotlár rád opakoval a pritom sa trpko pochechtával, mláskla ako zaucho... V tej našej hudobke, plnej vrzúkania a falošných tónov, najmä poobede, keď cvičili začiatočníci, sadla do tej mäteže tónov ako tvrdý akord... Zrazu akoby všetko stíchlo a ten môj kamoš bez sluchu, ale ináč dobrý futbalista, povedal:

„Oco, pán Kotlár nie je obyčajný Cigán...“

Rozplakal sa a vybehol na chodbu.

Fotrovi vypadol mobil z ruky, roztočil sa na zemi ako mŕtvy chrobák, blikal a opakovane kvílil rázne takty z Vivaldiho Štyroch ročných období dovtedy, kým ho majiteľ nezdvihol a neumlčal stiskom tučného palca... Signál stíchol, displej zhasol a mne to pripadalo, ako keby ten chlap rozpučil chrobáka. Vyhasol v ňom život, myslím v tom mobile. Foter sa ospravedlnil slovíčkom „sorry“, chvíľu bol nistý, vypadol z role drsniaka, čo hral, no hneď sa spamätal a nenávisťne šplechol do tváre riďovi:

„Sponzoring na ten váš oný... absolútny koncert... na ten zabudnite! Nebude!“

Zabuchol za sebou dvere tak prudko, že zo steny spadol nielen portrét prezidenta, ale aj všetky diplomy, čo dostali absolventi školy.

A vtedy Kotlár zahlásil:

„Koncert bude, pán riaditeľ... absolventský aj absolútny... Mám sponzora! A my s Tomášom zahráme čosi navyše!“

Kotlár vtedy ešte netušil, že ja som už skončil... Že sa už dobrý mesiac veziem na čudnom tobogane, ktorý klesá strmo dolu, nedá sa v ňom zabrzdíť... a ústi v hľbokej čiernej ničote...

Netuší to ani teraz, keď klope hánkou ukazováka na lub gitary a spúšťa metronóm, pričom v rytme spieva:

„Gi-ta-ru máš na-la-denú, milý To-máš? Tu máš, Tomáš, hraj! Nalaď si uši, pustím ti platňu s Koncertom C dur... Vivaldiho koncert pre gitaru a orchester! Prvá časť Allegro trvá dve minúty a päťdesiatdva sekúnd... V reálnom čase, Tomáš, ale ty musíš prestúpiť do iného času... Rozumieš? Už sme o tom hovorili. Nalaď si uši... nalaď sa celý... od uší po dušu... pozorne počúvaj platňu, a keď skončí Allegro, plynule sa pridáš do Larga... A Largo budeš hrať ľahučko, len jemným dotykom na strunu... flagioletto... po našom fladžoleta, rozumieš? Cítiš to leto... morské vlny... Tá melódia, Tomáš, sa musí hojdať ako more v Benátkach... Pamätáš sa, keď sme sa šli pozrieť po stopách Vivaldiho do Ospedale della Pietà? Musí to spievať arioso! Arioso, Tomáš, bude to tvoja gitarová ária! Ideme!“

2. Veziem sa v chudobnom hudobnom autobuse...

A je to tu znova, zrazu neseďím v hudobnom kabinete v Bratislave, ale Vivaldiho hudba ma unáša v chudobnom, ošarpanom autobuse nejakej treťoradej cestovky do Benátok... Bolo to pred rokom, ale mne sa zdá, že to bolo pred sto... dvesto rokmi... Šla celá hudobka, riďo aj učáci, ich žiaci aj s rodičmi... Vyberaná hudobná chudobná spoločnosť na ceste do bohatých Benátok...

Už vo chvíli, keď sme prechádzali cez most SNP k hraničnému prechodu do Rakúska, bolo v autobuse veselo...

Bol horúci júnový deň ako dnes... presnejšie čas pred polnocou, ale v autobuse to vrelo, lebo učáci aj fotrovci nasávali, objímali sa a bozkávali, už si nehovorili vy, ale ty... slovom – *levitovali*.

To je Kotlárova hláška. On však nepil, ale takisto mal pocit ako ja a moja família, čiže môj foter, mama a sestrička Marcelka... Bola najmladšia, mala osem, zopár žiačikov zo školy malo deväť, desať rokov, no zväčša sme boli puhiši... natvrdlí pakovia, ako utrúsil ktosi z rozšanteného rodičovstva... Náš preplnený autobus akoby preletel ponad Dunaj, v ktorom sa zrkadlilo podvodné mesto... rozumejte, mesto pod vodou, ale to označenie *podvodné mesto* znovu utrúsil Kotlár, ktorý sa rád hral so slovami ako s notami...

Tvrdil, že ten istý tón môžeme zahrať na viacero spôsobov a to isté slovo má viac významov... Nemyslel tým len synonymá, ale hovoril o akýchsi skrytých významoch v hudbe slova. Tvrdil, že „slovo je v podstate útržok melódie, zapísaný abecedou pre negramotných...“

Trúsím tieto múdrosti, lebo môj učák Anton Kotlár ich vyslovuje ľahučko ako popevok... Sú to akési spevavé múdrosti, ľahko zapamätateľné asi preto, že majú aj ľahko zapamätateľnú melódiu.

„Tak v čom je problém?“ spýtal by sa môj foter. „Rozumieš tomu? Alebo nerozumieš?“

Priznám sa, že mnoho ráz viac tuším ako rozumiem... Pamätám si tie múdrosti, ale neviem ich vysloviť. Kotlár tvrdí, že raz sa mi to podarí:

„Nevedel som hrať z nôt do desiatich rokov, Tomáš, hoci som takisto chodil do hudobky! Môj učiteľ bol zo mňa

zúfalý a kázal mi, aby mi to vysvetlil otec alebo dedo... A hoci boli môj otec a dedo vychýrení hudobníci, vôbec nepoznali noty! Ale tvrdili mi to isté: Raz to pochopíš, Tónko! A jedného dňa som naozaj zahral z nôh!

Mal som pocit, že mi niekto vybral z uší štuple, z očí stiahol čiernu šatku a z rúk zložil okovy. Rozumieš, Tomáš? Ty máš predou mnou náskok, ktorý však zatiaľ nevieš využiť... Dobre poznáš noty, máš takmer absolútny sluch, ale vnútri... vnútri si zamknutý, Tomáš. Na srdci ti visí ťažká zámka a dušu máš zareťazenú! Musím ti pomôcť... Pomôžem ti, ak budeš chcieť! Chceš, Tomáš? Nič nehovoriš... nemusíš... stačí, keď hráš, ono to príde!“

V tom autobuse, čo preletel ponad nočný Dunaj a vzdaloval sa z vysvieteného mesta k hraniciam, som cítil príjemné vzrušenie ako vo sne: ako keď lietate vo sne. Môj dedo tvrdí, že vtedy vraj deti rastú, iba vo sne cítia, ako rastú. A tešia sa, ako to vedia len deti, lebo dospelým sú už tie sny, tie pocity bezváhového letu odopreté.

„Dospelí nerastú a nevedia snívať,“ tvrdí dedo. V tomto by si rozumeli s Kotlárom, rád by som ich zoznámil, ale zatiaľ nebola príležitosť...

Čiže – vrátim sa do toho minuloročného autobusu, plného chudobných hudobníkov. Marcelka bola nesvoja, uťahaná z hysterických príprav na cestu, ktoré nám pripravili fotrovci... Mama ju nakrmila nejakou lekárenskou chémiou, aby nevracala, a tak mi Marcelka zaspala pri boku, prv ako sme dojachali na slovensko-rakúske hranice. Otec a mama sedia pred nami, chvíľu sedia stvrdnutí ako štolverky, vzápätí sa zlostne štuchajú, sipia na seba ako husi, potom mlčky gánia pred seba. Hádka doznieva, už si

nevykrikujú, kto ten zájazd zaplatí, keď nemajú prachy navyš, lebo sa im prihovára pán učiteľ Kotlár. Prihovára sa im trochu uveličene, lebo on ten kultúrny zájazd do Benátok pre žiakov veľmi ľudovej školy neobyčajného umenia, ale aj ich rodičov zariadil. Oslovuje dospelých ako svojich žiakov:

„Sedí sa vám dobre? Nefúka vám do ucha? Mám povedať šoférovi, aby vypol klimatizáciu? Keď to na vás príde, nehanbite sa, zastavíme a urobíme si pišpauzu!“

Niektoré mamičky spísknu pri smiešnom slovíčku, ktoré zanôtil Kotlár, a keď sa im doteraz nechcelo, zrazu to na ne prišlo, ako keď ony pomáhali dieťaťu na nočníku veselým pískaním. Kotlár sa usmieva a ja viem, že už levituje, už sa vznáša nad Benátkami, lebo on je vždy pred všednými ľuďmi...

Vraví mi:

„Nedaj sa ubiť sivou všednosťou, Tomáš. Všimni si, že keď brnkáš na strune jeden tón, rastie v tebe napätie... Premeň si nudu na hudbu a budeš levitovať, budeš sa vznášať, poletovať nad všednosťou!“

Zrazu sme za hranicou, za colnicou a hoci nás colník nekontroloval, len prešiel mlčky uličkou, nachvíľu zaváhal pri Kotlárovej gitare v koženom puzdre, vpasovanej v úzkej škáre batožinovej police... Kotlár prudko vstal a udrel si hlavu o policu:

„To je moja gitara, my sme hudobná škola a ja som učiteľ...“

Colník sa usmial a utrúsil, že aj on hral v kapele, na každej svadbe chceli nadránom Duj-duj, duj-duj, nešuduj alebo Cigánsky plač... V autobuse bolo zrazu husté dusno, všetci

zmĺkli, colník sa neisto poobzeral, a potom prudko zasalutoval a zaželal nám šťastnú cestu. Kottár sa usmial a povedal:

„A je to za nami!“

Autobus sa pohol a všetko rodičovstvo sa rozrehotalo, začali si štrngať, riďo nalieval zo svojej bezodnej fláše smradľavú slivovicu, začal rozprávať, ako to bolo pred revolúciou, čo všetci dospeláci volajú *neholucia*, rozprávajú o čase, keď sme ešte neboli na svete... Zase počúvame tie dvojzmyselné fóriky dospelákov, že to bolo dávno, keď sme vraj boli ešte len v štádiu erotickej myšlienky...

Nemám tieto fóry rád, tak ako nemám rád natvrdlý slovník niektorých spolužiakov, ale rozumel som fotrovcom, keď hovorili o tom, ako kedysi so strachom cestovali za hranice všedných dní. Colníci ich vyzliekali do trenírok, našli im valuty v ponožkách, spodnej bielizni, na tých najtajnejších miestach... Chacha, v autobuse buráca rehot, tváre dospelákov sa ligocú od potu, slz, zadúšajú sa smiechom, ktorý chvíľami pripomína úľavný plač...

Šialená nočná jazda autobusom cez alpské tunely, ktoré pripomínajú najprv čudesné svetelné diery v tmavo-modrom kamennom syre a potom oslepujú blikaním nekonečného svetelného reťazca žiariviek, je pre mňa dodnes nočná mora... Neraz sa mi prisní, že blikajúci tunel nemá konca, že oranžové svetlo čoraz viac oslepuje, že sa rútime do ohnivej diery ako do žeravého srdca sopky...

Marcelke nepomohol ani medikament, lebo od prvej chvíle nás dusil strašný smrad z autobusového hajzlíka! Cestovka ponúkala „zájazd snov do čarovných Benátok superautobusom s klimatizáciou, barom a WC...“

Tak to stálo na pozvánke a foter sa vtedy prvý raz povadil s mamkou, lebo zahlásil, že on nijaký pojazdný hajzlík nepotrebuje, že on tie autobusy pozná, že to v nich ločká ako v plnom bruchu, potom smrdí a napokon ti je zle, keď zacítiš ducha z brucha...

Smial som sa, že sa vadia, no v autobuse mi už do smiechu nebolo, lebo šofér hneď na začiatku zahlásil, aby pasažieri neráčili navštevovať vécé, že aj tak musí každé dve hodiny zastať na odpočívadle alebo v nejakom motoreste, kde sú slušné toalety...

Ktosi prskol v tme, že on nebude platiť valutami piš-pauzy, že si, s prepáčením, nevyondí a nepreondí celé vreckové... A zase sa rehotali dospeláci, zase si štrngali, vymieňali tľapkaté fľašky, demižóniky, tukali si na zdravie...

A prvý sa šuchol do tesných dvierok záchodíka riďo, lebo mu očividne prišlo zle... Aj iným dospelákom už bolo nablité z jeho smradľavej slivovice a nás mladšasov napínalo už len z toho zápachu, keď vyčľaplo z fľašky niekomu na prsia alebo na zem...

No potom nastala naozajstná pohroma, keď riďo zakvílil v záchodíku, čo pripomínal stojatý kožený kufor, strašne zaplakal, lebo slivovica sa pohla zo žalúdka nahor...

Uf, prečo mi je aj teraz zle? Možno preto, že je sparný júnový deň, možno preto, že sa cítim starý, lebo spomínam ako starý koreň... Ale aj toto chcem povedať Kotlárovi, že všetko dozrelo v Benátkach, všetko to zlo, čo ma obklopovalo, čo dusilo Marcelku, mamu, ale aj otca...

A dnes sa musím z toho dostať – poviem Kotlárovi: NIE! Skončil som!

Ale najprv si to všetko premietnem, všetko si to sám se-
be postupne rozpoviem, aby bolo jasné, že kto je v tom ne-
vinne... Musím Kotlárovi povedať, že Benátky boli úžasné,
že ten zájazd bol dobrý práve na toto, aby som sa prestal
pretvarovať a jasne povedal: Pán učiteľ, už so mnou nerá-
tajte! Skončil som!

3. Všetky cesty (vraj) vedú do Ríma...

Trochu som predbiehal, keď som hovoril o alpských tune-
loch, o tých svetelných dierach, lebo prvá zastávka bola
hneď za hranicami vďaka riďovej nevoľnosti. Viacerí, čo si
s ním pripíjali, už mali takisto zrátané minúty. Vráťane môj-
ho fotra.

Keď ho riďo poctil tým, že mu strčil pod nos slivovicovú
smradľavku, mama štuchla fotra do rebier, až spravil: He!
Riďo si to vysvetlil ako radosť z pocty a cítil sa takisto poc-
tený. Povedal, teda skôr zabľabotal otcovi:

„Pán Tomášov otec... prepáčte, mám momentálne mo-
numentálny mentálny blok, tak vás oslovujem ako Pánto-
mášovotec! He! Na zdravie! Máte talentovaného syna! Na
jeho talent... a bozkávam pani mamičku! Prečo neprídete
niekedy na rodičovské združenie? U nás to nie je ako v štát-
nej škole... My sme súkromná škola... moja, ale aj vaša, To-
mášova... na zdravie, nech živorí naša chudobná hudobná
rodina, ako hovorí kolega Kotlár! Prečo nepiješ, Tónko?“

Riďo sa tváril, že sa hanbí pred prísnyim pohľadom An-
tona Kotlára, ale zneistel, keď videl, že moja mamka je naozaj

naštvaná. Vrazila mu fľašou, ktorú vytrhla otcovi z ruky, do brucha a zahlásila: „Môj manžel nepije, lebo užíva antabus!“

A vtedy riďa naplo, lebo aj on kedysi ten liek užíval. Viem to od kamošov, ktorí to zasa vedia od fotrovcov, a tí to zasa vedia od lekárov, čo neudržia lekárske tajomstvo, lebo by sa tiež mali liečiť...

Keď riďo zakvílil v záchodíku, šofér prudko zabrzdil a zašiel ku krajnici cesty... Zasyčali dvere a naštvaný riadiateľ, teda vodič, zavelil, že kto si chce uľaviť, nech to spraví do priekopy. Dal nám na to päť minút. Ešte zhúkol: „Ženy vľavo, chlapi vpravo!“

Autobusová družina sa rozbehla do poľa, hlavy mali popletené, aj svetové strany, nevedeli, kde je sever, nieto ešte vľavo či vpravo! A tak sme si odbavovali potrebu pod hviezdny nebom ako starí Rimania, lebo iba Kotlár vedel, kde sme, a nahlas povedal:

„Rímska brána vľavo... vpravo amfiteáter... hostí nás rímska ríša, mesto Carnuntum... ale do Talianska, do Benátok ešte ďaleko a do Ríma ešte ďalej, hoci aj táto cesta tam vedie!“

Recitoval na pozadí júnovej oblohy, keď aj u nás zažívame čosi ako biele noci... Sú to také slabšie nôcky, nie ako vo Fínsku či v Petrohrade...

Z tmy sa vynorila Marcelka a pýtala si čaj. Nemali sme už ani kvapku pitia, no Kotlár ponúkol Marcelke minerálku. Ako správny pedant mal so sebou aj papierové poháriky. Keď sa Marcelka dychtivo napila, spýtala sa Kotlára, čo je to za obrovský tmavý oblúk tam v poli...

„Moja milá, veď vravím, že sme v rímskom meste Carnuntum... vlastne v starej pohraničnej pevnosti na severnej

hranici Rímskej ríše... Toto miesto je plné duchov vznešených Rimanov!“

A keď sa Marcelka spýtala, kde sú ti vznešení Rimania, Kotlár rozhodil rukami:

„Tu všade pod zemou... a my, ich potomkovia, práve na nich... vykonávame potrebu!“

Šofér zatrúbil, čo znamenalo, že našich päť historických minút uplynulo a treba švihnúť ďalej... A zase sme sedeli v autobuse a šialená cesta pokračovala... Fotrovci boli ako odtrhnutí z reťaze, šrotovali fašírky, klobásy a tlačanky a sotali vodku, víno, pivo, slivovicu a kadejaké smrady ako zdivení...

Môj foter nasával najviac, miešal všetky trúanky, a ja som vedel, že je to v riti! Čas zrazu prudko poskočil a až teraz sme vbehli do prvej zívajúcej mušle alpského tunela... Kolesá autobusu monotónne hučali, či skôr bzučali a blikot oranžových žiariviek vťahoval všetkých do hypnotického spánku...

Tu ma zrazu drgol do pleca kamoš z hudobky, ten slabosluchý... Otfča pred mojím nosom drevenú ceruzku, drží ju za konce. Váham, lebo táto hra je pre gitaristov nebezpečná, Kotlár nám ju zakázal hrať... Hodím okom vľavo, hodím okom vpravo – a vidím, že Kotlára atakujú mamičky: núkajú ho banánmi, pomarančmi, jablkami, ale aj klobásou, obloženými rožkami a žemľami a ločkajúcimi fľaškami. Smejú sa, že ony vraj dobre vedia, ako sa stravuje starý mládenec, nech si vraj dá fašírku alebo šnicľu, ponúkajú aj makovník, lekvárové buchty, trasľavé krémeše... Z tých si Kotlár zoberie, lebo z mäsa, ako hovorí, si uvarí sám, ale čo je bez kostí, to pripraviť nevie...